

lepšie cez plece prehodí, keď si zaspievaš. Tak si títo drsní chlapi spievali: „A ja som šuhajko z Liptovskej stolici, nebudem sa ženiť, pôjdem ja k pltnici. Chudobná ma' moja biedou ma chovala, namiesto bohatstva plť do vienka dala...“

Keď sa pltníkovi odnechcelo vracat sa do prázdneho domu, k prázdnemu hrncu a do vychladnutej postele, potom sa spievalo aj na pltníckej svadbe. Svadobní hostia si vypili dobrej pálenky, aby sa mladomanželia dobre mali a silu nestratili, a popri speve si aj zakrepčili. „Pltník je na vode, pltniček na vesle, žiaden isto nevie, kde ho voda nesie. A ja som pltniček, nebojím sa, zodvihne sa voda, odbijem sa. Len si ja založím dobré veslo, aby ma na skalú nezanieslo. Ej, reku, pltníku, že si predal drevko, veru ty dobre vieš, kde sú krčmy väčšie. Jedna je v Žiline, druhá v Trenčíne, tretia je vo Veči, štvrtá je v Kamoči, piata vo Vizvári, šiesta je v Komárne, siedma v Budíne...“

V piesňach doslova vonia odvaha spojená s humorom a dialkami, do ktorých sa plavili vážski pltníci v zrebných halenách a súkenných gatiach. Veru tak, najskôr okresávali mohutné jedľové kmene v horskej doline často len za chrbtom vlastnej chalupy, potom z guľatiny zbili plte a nakoniec sa na ich šmyklavých chrbtoch doplavili až k Čiernemu moru. Tam drevo predali a naspäť, dialka-nedialka, museli po vlastných. Miestami sa zviezli na furmanských vozoch, no najviac sa spoliehali na silné nohy a pevné podošvy krpcov.

Presne tak ako pltnícka partia pod vedením faktora Joža Martinku z Kráľovej Lehoty. Drevo dopravili, predali a vyrazili

z Pešti do Komárna. Potom zahli na Krupinu i Zvolen a popri Hrone sa vracali hore na Liptov.

Boli na ceste už dlho všetci dvanásti, lebo až toľko ich bolo treba na splavenie najväčších plťí, ktorým hovorili aj *cúgy*. Ďalší z večerov ich schoval pod plachtu čiernej tmy v lesoch na Šturci, horskom priechode medzi Banskou Bystricou a Turcom. Znova si rozložili ohnák a ukuchtili čosi do hladných žalúdkov. Vzápätí bafkali z fajok, do plameňov hľadeli a reči spolu s dymom púšťali. Aby tmu rozohnali i skrátili si dlhú chvíľu pred spánkom.

„Faktor, vy si robíte o všetkom poznámky do pltníckeho pasu, nože povedzte, ako dlho sme už na nohách?“ spýtal sa najmladší, iba štrnásťročný zadník Mirko z pltníckej rodiny Huskovcov z Liptovského Michala.

„No, chlapče, veru sa už končí tretí týždeň, a ak nám počasie bude priať, o deň-dva ťa mater doma nakrmi kašou,“ odvetil faktor Martinka, ani do papierov nemusel nazrieť.

„Bodaj by tak bolo!“ pomechril sa chlapcov strýko Adam. Cítil, že si musí vytrieť ľavé oko, ale nevletel mu doň obláčik dymu zo zapekačky, to za ženou sa mu akosi zacnelo. Veď ju už nevidel štyri mesiace. Aby zahnal clivotu, mrkol na ostatných a štuchol do Mirka.

„Tak čo, preperieme náš Váh trochu? Pripomenieme si, kto a čo ho robí nebezpečným?“

„Preperieme, čoby sme nepreprali? Nech si mladý nemyslí, že každá pltnica je taká rovná šnúročka, ako sa nám